

З НОВИМ РОКОМ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 1(695)

Четвер, 1 січня 1981 року

Ціна 2 коп.

ШЛЯХОМ ЗВЕРШЕНЬ

А. Х. СЕМКО,
голова президії ЦП УТОГ

Новий, 1981 рік, члени нашого Товариства, як і всі радянські люди, зустрічають в обстановці високого політичного і трудового піднесення — країна готується гідно зустріти XXVI з'їзд КПРС. У виробничих колективах, в організаціях і установах УТОГ активно, з великим інтересом йде обговорення проекту ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії «Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

1980 рік, що вже відійшов у історію, для нечуючих трудівників був роком ударної праці по втіленню в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС. Відбулося дальше зміцнення виробничої бази Товариства, розв'язано ряд соціальних питань, поліпшено умови праці і побуту глухих трудівників.

Широко розгорнувши передз'їздовське соціалістичне змагання, колективи підприємств і виробничих об'єднань Товариства достроково, на чотири місяці раніше, завершили в цілому виконання завдань десятої п'ятирічки, а 19 грудня — річного плану з обсягу реалізації готової продукції.

Сотні нечуючих трудівників у минулій п'ятирічці випускали продукцію з випередженням часу. Вони за п'ять років виконали по 6—7 річних виробничих норм.

Зроблено, безперечно, немало. Але завдання нині полягає в тому, щоб у першому році одинадцятої п'ятирічки домогтися нових, ще кращих успіхів. Колективам підприємств і об'єднань необхідно забезпечити виробництво валової продукції в обсязі 145,5 мільйона карбованців і на 137,5 мільйона крб. реалізувати її; на 23 мільйони карбованців випустити виробів зі Знаком якості, що становитиме в загальному обсязі виробництва 15 процентів.

Основою зростання добробуту народу, як зазначалося на жовтневому (1980 р.) Пленумі ЦК КПРС, є підвищення ефективності економіки, інтенсифікація всього суспільного виробництва. Для здійснення на практиці важливих постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про вдосконалення господарського механізму, економічним службам підприємств і об'єднань УТОГ належить провести велику підготовчу роботу для переходу з 1 січня 1982 року на випуск нормативно чистої продукції; ширше впроваджувати організацію праці за єдиним бригадним нарядом, суворіше вести облік затрат і домогтися зниження питомої ваги ручної праці.

У первинних організаціях УТОГ йде звітно-виборна кампанія, у червні нинішнього року відбудеться XI з'їзд УТОГ. У ході проведення звітів і виборів члени Товариства по-діловому розглядають роботу організацій, підприємств. Вони підтримують все позитивне, виявляють упущення і недоробки. До критичних зауважень і пропозицій трудівників слід уважно прислухатись, вживати невідкладних заходів для усунення хиб у роботі.

На вищий рівень потрібно підняти діяльність Будинків культури і клубів Товариства. Яскраво і дохідливо розкриваючи велич праці, переваги соціалістичного способу життя, культзаклади покликані шукати нових форм роботи з відвідувачами.

Радянський народ упевнено вступає в новий, 1981 рік. В рішеннях жовтневого (1980 р.) Пленуму ЦК КПРС, в промові товариша Л. І. Брежнєва на Пленумі зроблено глибокий і всебічний аналіз досягнутого в десятій п'ятирічці, висуно бою програму діяльності партії і народу по дальшому підвищенню добробуту радянських людей, розвитку продуктивних сил країни, завоюванню нових рубежів у економічному, соціальному і культурному будівництві.

Рішення рідної партії трудівники нашого Товариства виконають з честю.

З Новим роком, дорогі товариші!

Б'ЮТЬ КУРАНТИ

Ми змужніли на рік — і знову
Погарнішали й підросли,
І в годину оцю святкову
Дружно сядемо за столи.
Б'ють куранти. Цієї миті
Урочистість мов казка та,
А серця для добра відкриті
І, мов пташки, летять літа.
За плечима шляхів розкриля,
Ніби сходинок, добрі дні,
Бо такі ми хліба ростили,
Доглядали сади ясні.
Рейки БАМу, неначе струни,
Величання звитяжних літ —

То на подвиг рушає юність,
То орлята звелись в політ.
З Новим роком,

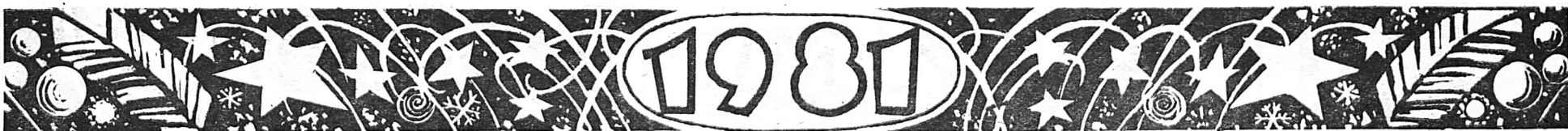
Вітчина любя!

А за вікнами — віч-на-віч
Тільки віхоли срібні труби,
Тільки промені нам навістрі!
Перший подих і мрія перша —
Все навколо для нас, для нас.
Здрастуй, ранку краси

і звершень,
Здрастуй, наш неповторний

час!
Антон ШЕВЧЕНКО.

З усмішкою на вустах

Стояв холодний зимовий день. Крижаний вітер жбурляв в обличчя снігом і розійшовся так, наче збирався розтрити все на своєму шляху. У таку погоду не хочеться виходити з хати, а трудівники Сумського учбово-виробничого підприємства зібралися на будові нової фабрики, щоб розмотати кабеля і підготувати фронт робіт будівельникам. Адже кожен нечуючий з нетерпінням чекає, коли фабрика стане до ладу, коли умови праці стануть кращими. Одержали завдання і взялися за роботу. Але через холод діло не клеїлось. І тут усі помітили, як працює Антоніна Данилівна Пістунова. Шоби її пашіли вогнем, на вустах радісна посмішка, а рухи — швидкі і вправні. Пістунова жестами показала кільком робітникам, котрі щулилися від холоду.

— Робіть як я. Швидше закінчимо — раніше будемо вдома. І не змерзнете!

Наступного дня Антоніна Данилівна задоволено говорила: «Хоч руки й болять, так як же корисну і потрібну справу зроблено».

— Отака вона у роботі завжди. Швидка, наполеглива і не відступить, поки не закінчить, — говорив майстер Станіслава Едуардівна Гринкевич.

Антоніна Данилівна прий-

шла на УВП ще дівчинкою. Освоїла професію крейдувальниці. Згодом вирішила, що цього не досить. Тому навчилася настільній і комплектувальній справам. Тепер, коли у цеху з якихось причин немає когось з робітників, Антоніна Данилівна замінить його. Якщо треба, то і після роботи затримається, щоб підготувати заділ на наступний день.

Пістунова — приклад для багатьох. Молоді дівчата гор-

нуть до неї, як до матері. Бо серце у цієї жінки добре і щире. Антоніна Данилівна — чудова мати. Вона виховала трьох дочок. Нині ростить онука.

Щиро раділи за Пістуну товариші по роботі, коли дізналися про нагородження її орденом «Знак Пошани». А ще у Антоніни Данилівни є медалі «За трудову відзнаку», «За доблесну працю». На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, знаки переможця соціалістичного змагання.

Багато почесних, заслужених сумлінною працею, відзнак у крейдувальниці. Вона — ударниця комуністичної праці, «Краща за професією», «Майстер — золоті руки», її ім'я занесено до Республіканської Книги Трудової Доблесті, а портрет — на Алей Трудової Слави Виставки передового досвіду народного господарства УРСР.

Особисту п'ятирічку Антоніна Данилівна завершила 15 травня 1979 року, а на честь XXVI з'їзду КПРС зобов'язалася виконати сім річних норм. Днями до редакції надійшло повідомлення, що крейдувальниця А. Д. Пістунова справила із завданням.

Н. ПОЛІЩУК.

М. Суми.

СІМ'Я ТРУДІВНИЧА

У кожній оселі — сьогодні свято. Горять вогнями новорічні ялинки. Люди, зустрічаючи 1981-й рік, бажають один одному щастя, здоров'я, трудових успіхів у праці. Цього ми зичимо й славіній сім'ї Стретович, розповідь про яку підготував наш позаштатний кореспондент І. Рувинський.

Глава сім'ї — Петро Миколайович Стретович три роки працює в ремонтно-будівельному цеху Коростенського машинобудівного заводу імені 50-річчя Жовтня. Верстатник виготовляє тару для пакування продукції, що випускається підприємством. Виробничі норми він виконує на 110—115 процентів.

Галина Дмитрівна — дружина — три роки трудиться на Коростенському фарфоровому заводі імені Дзержинського.

— Моїй дружині цього року дуже пощастило: вона причетна до сувенірів, що їх виготовляв завод для Олімпіади-80, — розповідає Петро Миколайович. — Дивлюся на фарфорового Мишка і радію: в ньому закладена праця і моєї Галі. І пишаюся цим!.

У фарфоровому цеху вона транспортує різноманітну продукцію: тарілки, чашки, блюдця. Робота почесна і одночасно відповідальна. Самі розумієте, які «делікатні» наші вироби!.

Идучи назустріч черговому форуму комуністів, передова робітниця стала на ударну трудову вахту, виконуючи виробничі норми на 160—170 процентів. Основа досягнутого — це досвід, знання

своєї справи, вміння економно

витратити кожен трудову хвилину.

Подружжя Стретовичів живе у мирі й злагоді. В них підростає помічник — Таня. Вона добре вчиться в школі, любить доглядати і вирощувати квіти. А коли батьки на роботі, підмете і помие підлогу, приготує улюблену страву всієї сім'ї — вареники.

Любить сім'я доглядати свій горід, фруктові дерева, збирати веселий урожай, дбайливо вирощувати їхніми працюючими руками.

Ще один штрих до родинного портрета: кожен член сім'ї бере активну участь у громадському житті свого підприємства, школи. Петро Миколайович в'яте обирається головою Коростенської територіальної сільської організації УТОГ, цікавиться життям і працею нечуючих колгоспників району. Разом з дружиною та донькою його часто бачать на сцені клубу УТОГ. А Таня до того ж ще й хороша спортсменка. Вона відстоює честь своєї школи на змаганнях з легкої атлетики.

Нічого незвичного в цій сім'ї немає. Але дружба, взаєморозуміння один одного стали тут основою міцної сім'ї. А хороша сім'я — це щастя.

ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Двадцять сім років тому Раїса Яківна Бабенко поступила на курси крою і шиття в м. Апостолово, що в Дніпропетровській області. Закінчила їх на «відмінно», а згодом влаштувалася швачкою на одне з підприємств Кривого Рогу. Працювала старанно, керівництво не раз заохочувало її преміями, цінними подарунками, оголошувало подяки.

У 1961 році Р. Бабенко переїхала до Голої Пристані і стала там швачкою-мотористкою в Будинку побуту. Тут вона здобула почесне звання «Ударник комуністичної праці», тут її нагородили знаком «Переможець соціалістичного змагання».

Раїса Яківна взяла підвищене

соціалістичне зобов'язання — достроково виконати особисте завдання п'ятирічки і успішно справила з ним. Зараз на її робочому календарі — травень 1981 року.

У тяжкі хвилини, коли хворому потрібна кров, часто звертаються до Р. Л. Бабенко, адже вона — донор.

Передова робітниця бере також активну участь у громадському житті УТОГ. Вона — беззмінний член ревізійної комісії первинної організації нашого міжрайвідділу. І скрізь сумлінна трудівниця справляється. За це її люблять і поважають Раїсу Яківну в нашому колективі.

О. ВОЛОШИНЮК.

Минулий рік був пам'ятним для молодих виробничниць Білоцерківського УВП, комсомолок Ольги Федорівни Муричової та Тетяни Іванівни Андреевої. По-перше, дівчата успішно закінчили Краснолуцьке професійно-технічне училище, по-друге, вийшли на широку дорогу самостійності.

Здається, що зовсім недавно Ольга та Тетяна влилися в колектив підприємства. Але й за цей короткий відрізок часу довели, що вміють працювати не гірше за кадрових робітників.

Після зміни обидві трудівниці поспішають до школи робітничої молоді. Набуті знання вони обов'язково використають у своїй праці. Робота, школа, звичайно, забирають багато часу. Та, незважаючи на це, О. Муричову та Т. Андрееву товариші часто бачать на сцені Будинку культури УТОГ — вони є активними учасницями художньої самодіяльності.

На знімку: О. Муричова та Т. Андреева.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

ВІДДАНІСТЬ СВОЇЙ ПРОФЕСІЇ

З Вірою Федосіївною Каплуною — крейдувальницею Херсонського УВП, я познайомився біля її робочого місця. І хоч після зміни жінка була зайнята важливою справою, все ж таки знайшла час, щоб розказати про свою роботу, товаришів, про себе.

Відразу зрозумів: любить вона свою професію. Але перш, ніж стати крейдувальницею, Віра Федосіївна декілька років трудилася швачкою. Професія, звичайно, почесна і необхідна. Та чомусь не привабила вона дівчину настільки, щоб поріднитися, як кажуть, на все життя. Поставила собі іншу мету: опанувати роботу крейдувальниці. І досягла її.

Ось уже сімнадцять років минуло, як вона постійно вдосконалює свою професійну майстерність. Добре слово подяки каже вона сьогодні своїй колишній наставниці Вірі Григорівні Митницькій. Адже це вона словом і ділом допомагала опанувати крейдувальну справу, навчила підходити до роботи по-господарському. Це означає, що Віра Каплунова робить усе швидко, якісно, вміє виконати операцію так, щоб кожен сантиметр тканини був використаний економно, з найбільшою користю для виробництва. Тепер у самої є учениці. Одна з них у даний час перебуває у відпустці, доглядає малу дитину. Та незважаючи на це, в бригаду не взяли нової людини. Так розпорядилася Віра Федосіївна. Вона дала слово працювати за двох і слова

дотримує. До того ж, нині у неї нова учениця — Людмила Андреева. Чимало сил і енергії віддає наставниця підготовці майбутньої трудової зміни.

— Що ж найважливіше у вашій роботі? — цікавлюся.

— Звичайно ж, на першому місці — точність і ще раз точність. Щоб добитися цього, треба володіти такими якостями, як уважність, зібраність. Все це приходить з часом, з набутим досвідом. Не пропустити якусь деталь викройки, роботу виконувати на совість, — ось що вимагається від мене повсякчас.

Досвід, висока професійна майстерність дають змогу передовій робітниці вправлятися з найбільш складними крейдувальними операціями. Коли в серійне виробництво запускається нова продукція, треба бути особливо уважним. Бо від результатів праці В. Ф. Каплунової значною мірою залежить якість виконання всіх наступних технологічних процесів. Незначна неточність крейдувальниці призведе до суцільного браку.

— Одного разу, повертаючись з роботи, дійшла до такого висновку: коли викройки розташувати на тканині дещо по-іншому, тісніше, значить, можна зекономити не один метр тканини, пригадає робітниця. — А щоб не забути, вдома зробила ескіз на цупкому папері. А вже на роботі порадились з майстром, товаришами. Здається, ніби й не значну ра-

пропозицію внесла, а економічний ефект одержано чималий.

Ознайомившись з підсумками індивідуального соціалістичного змагання, переконуюсь: не даремно Віру Федосіївну називають серед крашних. За п'ятирічку вона виконала шість річних норм!

— Головне — любити свою спеціальність, — стверджує жінка. — У цьому, мабуть, і прихований секрет мого успіху...

У святкові й урочисті дні В. Каплунова одягає свої урядові нагороди: орден «Знак Пошани» та ювілейну Ленінську медалю, вручену їй напередодні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Крім того, вона має багато знаків «Переможець соціалістичного змагання», — свідчення того, що минулі роки п'ятирічки працювала з повною віддачею, йшла попереду, вела за собою інших.

Восени крейдувальниця разом з іншими членами колективу можна побачити в полі, де вона охоче допомагає трудівникам ланів збирати овочі, фрукти.

Робітниця не стоїть осторонь громадської роботи. Віра Федосіївна — профгрупорг у своїй бригаді.

Стомлена, але щаслива, жінка повертається після зміни додому, де на неї чекає чоловік і донька.

І сьогодні, в новорічний день, як завжди, в сімейному колі зйде розмова про людей творчої праці, про їх місце в житті.

М. ПАТРАХАЄВ.

М. Херсон.

ДО КНИГИ ПОШАНИ

Серед п'яти іздових тваринницької ферми колгоспу імені XXII партз'їзду села Луки Житомирського району одним з кращих вважають ветерана колгоспу, члена УТОГ Анатолія Федоровича Дмитрука.

Секретар парторганізації тваринників А. А. Сатанівський розповів:

— Анатолій Федорович працює іздовим понад 15 років. Разом з

товаришами він обслуговує 2500 голів великої рогатої худоби. До роботи ставиться сумлінно. Працьовитий, дисциплінований. Навіть в несприятливу погоду він завжди вчасно підвезе худобі сіна, жому, силосу та інші корми. Бо розуміє: від ситної годівлі залежить продуктивність.

Прізвисько Анатолія Федоровича, як одного з передових колгосп-

ників, занесено до Книги Пошани колгоспу, а на урочистих зборах, присвячених 63-й річниці Великого Жовтня, правління колгоспу оголосило передовику подяку.

Тепер трудівник, як і весь колектив тваринницької ферми, добивається ще вищих показників у праці. Він прагне високими здобутками зустріти відкриття XXVI з'їзду КПРС.

М. ГУРМАН.

УСЛАВЛЕНИЙ ПРАЦЕЮ

Писати свою трудову біографію Володимир Терентійович Бей почав ще в передвоєнні роки, коли 15-річним юнаком пішов працювати будівельником. Сподобалась йому професія. Трудився

В. Т. Бей з вогником, добивався вагомих результатів.

З того часу сплило понад чотири десятиліття. І хоч посріблила скроні сивина, і даються знаки роки, Володимир Терентійович і нині по-ударному трудиться на Чорноострівському міжколгоспбуді муляром-бетонником. В. Т. Бей ознаменував ювілейний ленінський рік вагомими досягненнями у праці. Йому присвоєно звання «Ударник десятиї п'ятирічки».

Недавно на звітно-виборних зборах передовика виробництва було обрано головою Чорноострівської первинної організації УТОГ. Він часто буває на підприємствах, в колгоспах, цікавиться трудовою діяльністю глухих, їх побутом та дозвіллям.

Идучи назустріч XXVI з'їзду КПРС, В. Т. Бей зобов'язався працювати ще краще і успішно завершити перший рік одинадцятої п'ятирічки.

І. КЛЕЙМАН.

Хмельницька область.

ПОЧЕСНА ВІДЗНАКА

Не один рік трудиться столяром на Житомирській фабриці по ремонту та виготовленню меблів для населення член УТОГ Ю. Н. Юдінський. Працює робітник відмінно, замовлення виконує швидко і без браку. Юхим Наумович — ударник комуністичної праці, неодноразово виходив переможцем соціалістичного змагання. В бригаді столярів-складальників, яку очолює Ю. Н. Юдінський, працює й член Товариства Дмитро Петрович Медвєнчук.

Нещодавно в торговельно-промисловій палаті УРСР проходив другий республіканський конкурс меблів, що виготовляються за ін-

дивідуальними замовленнями. На розгляд журі свою продукцію представила й Житомирська фабрика.

За комплект меблів для вітальні підприємство нагороджено Дипломом та другою грошовою премією.

У цьому досягненні — велика заслуга бригади столярів-складальників, яку очолює Ю. Н. Юдінський.

Виконувати змінні завдання на 110—120 процентів — так вирішив колектив передової бригади, ставши на ударну трудову вахту на честь XXVI з'їзду нашої партії.

С. ГУРЧЕНКО.

ПОПЕРЕДУ—МОЛОДІЖНА

«XXVI з'їзду КПРС — нашу натхненну працю!» — під таким девізом відбувся черговий зліт передовиків промисловості і сільськогосподарства Одещини, де було відзначено успіхи комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів-ремонтників інструментального цеху виробничого об'єднання «Електрик». Присутні познайомилися з бригадиром Анатолієм Дрібноухом, котрий за 8 років роботи в об'єднанні має багато захоплень і нагород. Директор об'єднання Г. В. Баранов вручив чле-

нам комсомольсько-молодіжної бригади премії за перемогу у соціалістичному змаганні.

На зльоті відбулась посьвята у робітничий клас Наталії Осонської та Василя Лесового, котрі успішно завершили виробниче навчання.

За сумлінну працю відзначено також А. Н. Белова і А. Е. Чорбу (завод лабораторного обладнання), Н. Г. Волковинського, Л. Д. Філіпова (завод «Центроліт») та інших.

Ю. ГЕР.

Запорізький трансформаторний завод — одне з передових підприємств. Хороших результатів домогів колектив трансформаторобудівників. Немала заслуга в цьому і нечуючих трудівників.

— Приємно працювати з ними, — розповідає перекладач Олена Глибіна. — В цехах, на робочих місцях — скрізь доводиться чути лише схвальні відгуки про глухих робітників.

Одним з перших на заводі виконали особисті п'ятирічні завдання токарі М. І. Гергель та В. І. Білий, вантажники М. П. Ягупова,

БУДЕ ЧИМ ЗВІТУВАТИ

складальники трансформаторів Л. П. Зубова. Їм оголошено подяку, видано грошові премії. Портрет М. Гергеля занесено на заводську Алею пошани.

Слід зазначити, що всі згадані трудівники працюють на підприємстві давно. М. Гергель — 25 років, Л. Зубова — 20, Н. Ягупова — 15, В. Білий — 10 років. Так що всі вони, можна сказати, ветерани.

Великий трудовий стаж і у слюсаря С. М. Зубова. Вже 25 років результативно працює він на заводі, очолює тут первинну організацію УТОГ.

— Чи не задрісно вам, що ваша дружина домоглася більшої слави? — запитує його жартома.

— Навпаки, — відповідає в тон Станіслав Миколайович, — такою дружиною можна лише пишатися.

Молодь підприємства бере приклад із славних трудом ветеранів, в усьому наслідує, рівняється на них. Ось, наприклад, складальник трансформаторів Василь Фесенко теж достроково виконав свою особисту п'ятирічку. Він користується повагою і авторитетом серед товаришів по роботі.

Не лише працюю єдиною живуть нечуючі трудівники. 22 виробничники успішно навчаються у школі робітничої молоді, хоч і нелегко поєднувати роботу з навчанням. А от слюсар Борис Запорожець скрізь встигає: він — член збірної команди області з городишного спорту. Виступав на чемпіонаті УТОГ в минулому році, а також на чемпіонаті області з шахів.

С. МАРЧЕНКО.

м. Запоріжжя.

СВЯТО В ШКОЛІ

У нашій школі відкрилася традиційна виставка виробів із природного матеріалу, присвячена XXVI з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

До виставки діти готувалися заздалегідь. Восени вони збирали опале листя, жолуді, гілочки, шишки, каштани, а потім на заняттях у майстернях виготовляли вироби.

Усі класи школи взяли участь у виставці. Старші учні виготовили композиції на теми книг Л. І. Брежнєва «Мала земля», «Відродження», «Ціліна».

У роботах школярів 5—7 класів прозвучала тема охорони природи. Вони виготовили альбоми «Бережіть птахів», «Охороняйте мурашники».

А малеча любить казки. На виставці були роботи учнів молодших класів, які називалися «Червона квіточка», «Вовк і семеро козенят», «Снігова королева», «Колобок».

Нелегко було журі вибрати кращі роботи — настільки різноманіт-

ні вони за тематикою, композиційним вирішенням, дібраним матеріалом.

Творча вигадка, оригінальність властиві виробам і композиціям, представленим 4«А» класом. Тут і виготовлена з баклажану, гілочок, сірників, кольорового паперу Чудо-юдо риба-кит, композиції з квітів і очерету.

Заслужують на увагу аплікації з листя і квітів, зроблені учнями 5«В» класу.

Цікаві вироби представили на виставку шестикласники. Журі відзначило такі їхні роботи, як пристосування для ножиць, голок та ниток під назвою «Пелікан», композиції «З днем народження», «Дід Мазай і зайці».

Такі виставки показують, що при правильно організованій підготовці до них наші учні оволодівають порівняно складними трудовими процесами, виготовляють вироби, які піднімають їх настрої.

А. СМІРНОВ,
вчитель Феодосійської спеціальної школи-інтернату.
Кримська область.

Наша ялинка найкраща.

Фотоетюд І. ТОЛОЧКА.

МАЛЮЮТЬ ДІТИ

Того дня в них був збір загону. Щоб надати йому урочистості, хлопчики і дівчатка разом зі своїми вихователями, учителями, класним керівником С. Г. Прокопцем вирішили влаштувати виставку малюнку, інкрустації соломкою та вишивки українського одягу. В одній із просторих і світлих кімнат на стіні знайшли місце малюнки олівцем, фломастером, тушшю. Мова йде про вихованців Новомиргородської спеціальної школи-інтернату для глухих дітей, зокрема про п'ятикласників.

Діти позбавлені слуху, і тому ще більше захоплює їх гармонійне сприйняття світу, яке живе в кожному малюнку, в плавних лініях повітряної перспективи, у візерунчастих стінах московського Кремля, чарівному сплетінні контурів і кольору собору Василя Блаженного у строгих формах Мавзолею, на темно-скорботному тлі якого написано найдорожче слово — «Ленін». Гармонія в усьому тому, про що розповідали юні художники в своїх творах.

Нічого дивного немає, що Валентина Вервудуб і Валентина Люлька, Женя Сосновський, Тамара Мазуренко і Саша Величко, Оксана Демченко та Света Орленко обрали темою своїх робіт зображення Кремля. Адже саме з цього для всіх нас починається Батьківщина, її нова історія. Ціно те, що діти кожен по-своєму вирішили завдання, шукаючи відповідних засобів зображення. Як-що, скажімо, на одному малюнку ми бачимо на передньому пла-

ні шматочок шпиль, увінчаного великою рубіновою зорею, а в перспективі — зубчасті стіни і невеличкі башти, то на іншому — цілий ансамбль кремлівських епопуд, що дуже гарно передають цілісність композиції. Кожен малюнок по-своєму привабливий, сміливий за кольоровим вирішенням, позбавлений різного роду дрібниць.

Майже всі діти захоплюються інкрустацією соломкою. І це їм вдається. Виконавці звертаються до образів народних казок — Лисички-сестрички, Зайчика-побігайчика, Колобка та багатьох інших. Про ці роботи можна сказати одне: по-дитячому наївні і сміливі. Чиясь добра і мудра рука уміло спрямовує старання і творчий запал художників, які, захопившись народною казкою, дають їй своє продовження і своє тлумачення. Як добре, що дорослі не нав'язують своїх ідей, не «правлять», а лише підправляють думки учнів, у яких вирує фантазія, безпосередність, щирість.

Усі дівчатка добре себе зарекомендували у вишиванні одягу — просто і скромно, і разом з тим, дуже гармонійно розцвітають на платтях квіти. Всім цим умінням учні зобов'язані вихователям М. Ф. Жеребенку, К. О. Чубук-Подільському та В. К. Роді, які свої знання віддають щиро, сповна.

В. ШУЛЬГА,
журналіст.
Кіровоградська область.

Є ТАКА ПРОФЕСІЯ

У школі його завжди оточували товариші. Їх вабило особливий блиск очей, що характеризує людей емоційних, широкі захоплення. Їх приваблювало вміння Володі розповідати про книги, статті з газет та журналів.

Природа щедро наділила хлопця багатомановою, чудовою пам'яттю і, звичайно ж, немало дала йому вчителі Лебединської школи-інтернату для глухих дітей, де він здобув початкову освіту і виховання.

Закінчивши 12-й клас Новомиргородської школи-інтернату, Володимир Ковтун став обрубником на Харківському заводі транспортного машинобудування імені Малишева й одночасно вчився у спеціальній вечірній школі № 23 для глухих. У праці Володимир був одним із перших. Любов до знань допомагала долати втому. Вчителі дивувалися тому, як швидко він скоплював на уроках суть предмету, тут же прагнув допомогти товаришам, пояснював тим, кому важко давалося навчання.

Малювати Володимир любив з дитинства, а з роками приходило уміння. Тому після закінчення 15 класів хлопцеві став працювати художником-оформлювачем на своєму заводі. Минали роки. Увесь

ДИЗАЙНЕР

вільний час Володимир Ковтун віддавав самоосвіті. Він перечитав багато книг про художників, з історії мистецтва. Але відчував, що досягнуто — не межа. І ось у 1973 році збулася мрія: Володимир — студент Харківського художньо-промислового інституту. Сумніви, які спершу виникли у викладачів, швидко розвіялися: незвичайний студент глибоко і ґрунтовно опанував науки. Навчаючись на факультеті промислового виробництва, Володимир Ковтун у

1978 році на «відмінно» захистив дипломну роботу на тему: «Художнє конструювання фрезерувального верстата».

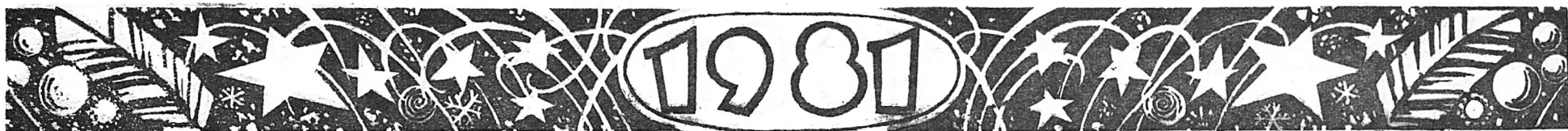
Нині Володимир Петрович Ковтун працює у Центральному науково-дослідному інституті технології машинобудування. Його спеціальність — дизайнер. Інститут виконує важливі замовлення промисловості і у цьому вагомий внесок Володимира Ковтуна, консультанта по конструюванню установок енергетичного машинобудування. Він дає поради і рекомендації ведучим конструкторам по художньому оформленню, робить макети майбутніх машин. Адже ці машини повинні бути зручними, мати гарний колір і форму.

Володимира Ковтуна можна назвати по-справжньому щасливою людиною: у нього є улюблена робота, сім'я, діти. І як результат — щедра віддача — у нових конструкціях і машинах живе душа художника. Володимира поважають усі товариші по роботі не тільки як спеціаліста, а й як людину, що перемогла у важкій боротьбі з недугою.

Стати справжньою людиною — завдання нелегке, але нехай кожен ставить його перед собою.

Е. СМІРНОВА.

м. Харків.

ДО МІСТА-ГЕРОЯ

36 трудівників нашого Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства побували на екскурсії в місті-герої Одесі.

Коли ми ступили на землю приморського міста-красеня, то відразу вирушили до Алеї Слави віддати данину шани радянським воїнам, які захищали і визволяли місто.

Неповторною особливістю Одеси, одним з її визначних місць є катакомби — величезний підземний лабіринт, де в роки Великої Вітчизняної війни переховувалися партизани. У селі Нерубайському перед нами відкрилася панорама старовинного степового села, порізаного глибокими яругами, в які «вписалися» входи до катакомб. Всередині катакомб відкрито Музей партизанської слави, в якому наша група ознайомилася з історією життя і боротьби партизанських загонів та підпільних груп в дні тимчасової фашистської окупації. І хоча їм не вистачало сонця, повітря, їжі і води — вони боролися, вистояли, щоб над Одесою, над нашою Вітчизною було сонце і мирне небо.

О. БОРИСЕНКО.

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

ДУМКА ФАХІВЦЯ

Славнозвісний фізик Генріх Герц замолоду полюбляв токарну справу. Коли майстер, який вчив його, через багато років дізнався, що Герц став професором, він невдоволено хитнув головою:

— Шкода, з нього вийшов би першокласний токар.

ЗАПОРУКА УСПІХУ

Один початкуючий поет запитав Бернарда Шоу, що йому робити, щоб його поезія дійшла до читачів.

— Віддайте рукопис на конфетті, — відповів Шоу.

На тролейбусній зупинці мені впало у вічі оголошення. «Продаю новий імпортований меблевий гарнітур «Ванда». Звертатися негайно, бо терміново потрібні гроші...» І адреса внизу: вулиця така-то, будинок і квартира такі-то. «Яке щастя! — подумав я. — Ми з Мариною от уже два роки не можемо придбати, а тут гарнітур сам пливе до рук. Тільки б хтось не випередив!»

Я зірвав зі стовпа оголошення, глянув на годинник. Ого, Нового року залишалося ще півтори години. «Встигну! — майнула думка. Якщо й не викуплю, то хоч сторгуюся з чоловіком. Ото подарунок буде Марині! Та вона мене після цього на руках носитиме!»

Кіоск «Міськдовідка» ще працював. Розпитавши, як проїхати на вказану в оголошенні вулицю, я заплатив цілого гривника й бігом кинувся до метро. До самісінької кінцевої зупинки у ваго-

— Вас запрошують до Москви, на семінар, — сказав голова об'єднання, коли Гайовий знімав пальто. — Листа учора одержали.

Гайовий переглянув листа. Його запрошували до столиці на семінар літераторів, і він подумав, що, мабуть, таки варто поїхати — адже давно вже не був у Москві, хотілося зустрітися зі старими друзями, а то й відійти від постійної одноманітної роботи, яка іноді пригнічувала його.

— Що ж, поїду, — сказав він, — тим більше, що до кінця року встигну повернутися і здати звіт. І ось Гайовий у Москві. Якесь особливе почуття огорнуло його, коли перед ним з Київського вокзалу відкрилася панорама міста.

Випаливши сигарету, пішов до метро, відшукав потрібний напрям. І ось поїзд мчить прохолодним темним тунелем. Набігаючи вогнями, вискакують гомінливі станції. За Ізмайловським парком поїзд вирвався на поверхню і якийсь час мчав під холодним грудневим сонцем.

У вагоні стало свіжо, і скоро поїзд знову пірнув під землю. На стелі вагону спалахнули лампи. Гайовий вийшов на Першотравневий, повернувся біля виходу направо, там, у вестибюлі на стіні, висіла афіша театру міміки і жесту.

Ф. Шіллер — «Підступність і кохання». Гайовий зупинився, як укопаний. А. Ветрова в ролі Амалиї... Ветрова, та це ж Ліна! А він і не подумав про неї, збираючись до Москви. Цікаво б побачити, яка вона тепер, ким стало це напівдике дівчисько з Данино? А втім, головна роль у виставі... Треба подивитися. Коли? Він глянув на афішу — завтра.

У Палаці культури його розчарували — жити доведеться у приміській Мамонтовці в пансіонаті, а це на метро через усю Москву та ще майже годину електричкою. А вистава закінчується о двадцять третій. «Нічого, хоч першу дію подивлюсь», тишив себе Гайовий.

Наступного дня під час остан-

ньої перерви між заняттями він вийшов у вестибюль випалити цигарку. До початку вистави залишалося більше години. Враз із службового входу до вестибюлю вбігла Ліна.

— Юрію Михайловичу! — кинулась до нього, — мені тільки вранці сказали, що ви тут! Яка я рада! Ні, не цілуйте мене, я вже закримована, — а сама нахилилась до нього, смішно витягнувши губи, чмокнула в щоку і тут же стерла слід поцілунку мережаною хусточкою. — Я ж Амалия. Ну як, гарна? Юрію Михайловичу, ви обов'язково повинні подивитися, я вас прошу!

Гайовий, відступивши, розглядав Ліну. Розкішне плаття, кри-

нолін, давні часи. Ліна все така ж — швидка, поривчаста, і зовні не змінилась, струнка, як тополінка.

— Ось ти яка! — сказав він. — Радий би подивитися, та ось... Він розповів про свою біду.

— І турбуватися нічого, ви мій гість, заночуєте у нас. Чоловік радий буде, зрозуміли? Він про вас усе знає, він тут...

— Ветрова! — до вестибюлю вбіг чоловік. — Вас шукають.

— Йду, йду! Юрію Михайловичу, обов'язково подивіться до кінця! Добре? — і побігла.

— Везе ж людині! — Жартуючи, зауважив товариш Гайового.

Тільки до Москви приїхав і його вже цінують, і хто — Амалия! Гайовий усміхнувся.

Здивовано і з захопленням стежив він у театрі за грою Ліни. На сцені була Амалия Шіллера, вона кохала і страждала, але в кожному її слові, кожному жесті і русі Гайовий впізнавав Ліну, її

ЩАСТЯ

Оповідання

губи, чмокнула в щоку і тут же стерла слід поцілунку мережаною хусточкою. — Я ж Амалия. Ну як, гарна? Юрію Михайловичу, ви обов'язково повинні подивитися, я вас прошу!

Гайовий, відступивши, розглядав Ліну. Розкішне плаття, кринолін, давні часи. Ліна все така ж — швидка, поривчаста, і зовні не змінилась, струнка, як тополінка.

— Ось ти яка! — сказав він. — Радий би подивитися, та ось... Він розповів про свою біду.

— І турбуватися нічого, ви мій гість, заночуєте у нас. Чоловік радий буде, зрозуміли? Він про вас усе знає, він тут...

— Ветрова! — до вестибюлю вбіг чоловік. — Вас шукають.

— Йду, йду! Юрію Михайловичу, обов'язково подивіться до кінця! Добре? — і побігла.

— Везе ж людині! — Жартуючи, зауважив товариш Гайового.

Тільки до Москви приїхав і його вже цінують, і хто — Амалия! Гайовий усміхнувся.

Здивовано і з захопленням стежив він у театрі за грою Ліни. На сцені була Амалия Шіллера, вона кохала і страждала, але в кожному її слові, кожному жесті і русі Гайовий впізнавав Ліну, її

поривчастість і своєрідність, ніби й не минуло десятиріччя з часу першої їх зустрічі в Данино...

— Навіть у Москві у цей грудневий вечір не відстанеш квітів, — зворушливо сказав він Ліні після вистави. — А шкода, ви їх заслужили!

— Спасибі! — Ліна була стомленою, під очима тіні — чи то від гриму, чи то від перевтоми. — Ось, познайомтесь, мій чоловік Ігор, він теж артист...

У порожньому, лункому і холодному нічному трамваї Ліна мерзлякувато куталася в шубу, мовчала. Але вдома ожила, скинувши одяг, пішла на кухню і швидко накрила на стіл. Ігор дістав з серванту пляшку коньяку.

— Що ж, за зустріч! А знаєте, Юрію Михайловичу, мені Ліна багато про вас говорила, що я іноді думаю, ви для неї стільки зробили, наче мати рідна...

— Та що я зробив такого...

— Ні, я завжди буду вам вдячна! Знаєте, яка я нещаслива, нерозумна була, не уявляла, як жити весь вік глухою! А ви мені світ відкрили, навчили серцем чути. Пам'ятаєте ті вірші Есеніна, що ви мені читали? Я їх до віку не забуду.

— Що ми будемо пити? Чай чи каву? — спитав згодом Ігор.

— На ніч краще б чаю. Та я все одно не засну, все своє життя згадаю. Після вистави завжди так. Слухайте, Юрію Михайловичу, тепер я знаю, що таке щастя! Це я, — вона показала на себе, це він, — на Ігоря, це син, — він у бабусі ночує сьогодні, це ви, — на Гайового, — це моя робота, це...

Вона відчинила двері на балкон, схопила чоловіків за руки і повела за собою.

Видовище було незвичайне. Вони стояли на 16-му поверсі. Їхній будинок, наче повітряний корабель у зоряному небі, летів, здавалось, у просторі, а внизу, скільки видно було, сяяли, переливаючись, вогні Москви.

— Ось! — Ліна перевела подих, — щастя!

М. НИРОВ.

В біле вбрала ялини зима.
Фотоетюд О. ЗАЙЦЕВА.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ЗА КРОК ДО МЕТИ

Успішно склався минулорічний сезон для члена нашого Товариства, слюсаря-наладчика підшипникового заводу, першорозрядника з російських шашок Анатолія Бершадя. Навесні він легко виграв обласну першість серед нечуючих спортсменів, а нещодавно, в особистій першості Вінницької облпрофради результат Анатолія Бершадя за швейцарською системою становив 4,5 очка з 9 можливих. Це принесло нечуючому шашкисту другий кандидатський бал.

Отже, мрія досягти звання «Кандидата у майстри спорту» стає більш реальною. Тепер Анатолій виступає на відкритій першості ДСТ «Буревісник» і немає сумніву, що його постійне бажання грати, удосконалювати свою майстерність переможе, і він таки завоює почесне звання «Кандидат у майстри спорту».

Є. ШВАРЦ,
майстер спорту СРСР.

УСПІХ ДМИТРА СОЛОВЙОВА

У Київському Палаці культури УТОГ імені А. В. Луначарського наприкінці минулого року завершився особистий шаховий чемпіонат Київської обласної спортофедерації.

Три кандидати в майстри спорту і 9 першорозрядників взяли участь у турнірі. Лідерство зі старту захопив чемпіон СРСР серед юнаків, кандидат у майстри спорту Дмитро Соловйов. Він провів без поразок усі зустрічі і, вигравши сім партій та зрівнявши внічию чотири, з 9 очками з 11 можливих впевнено завоював перше місце.

Після тривалої перерви включився у боротьбу досвідчений кандидат у майстри спорту Олександр Ворожій. Набравши однакову кількість очок (по 7,5) з кандидатом у майстри спорту Володимиром Коваленком, він все-таки вийшов уперед за таблицею коефіцієнтів і, таким чином, посів друге місце. На третьому — В. Коваленко.

Ю. ЗУЄВ,
майстер спорту СРСР з шахів.

Наступний номер «Нашого життя» вийде 10 січня ц. р.

В. о. редактора
А. ДВІРКОВИЙ.

«ВАНДА» ДЛЯ МАРИНИ

ГУМОРЕСКА

ні було повно людей. Невже вони теж прочитали оголошення? — злякано билось серце. — Ну й нехай. Помру, а всіх випереджу, гарнітур з лагідною назвою «Ванда» буде такий наш з Мариною!

З метро я вилетів з другою космічною швидкістю. Повис на приступцях автобуса, котрий уже рушав. У цю окрилену мить ніяка сила не відірвала б мене од автобуса. «Ванда» для Марини, для моєї коханої Марини! Клянусь тобі, любо моя, всіма меблевими фабриками на світі, що більш відданого чоловіка тобі й не снилося мати!

Всю дорогу я провисів на приступцях автобуса. Холодний вітер пронизував тіло до кісток, зірвав

з голови ондатрову шапку. Біс із нею, шапкою! Зате імпортовані меблі мені вже ввижалися в нашій кооперативній квартирі. Ввижалося щасливе обличчя Марини. «Дякую тобі, любий», — каже Марина і палко обіймає мене за шию.

— Приїхали! — стусонув мене в потилицю якийсь молодик. — Випадай!

Я скочив з приступців на землю, роззирився на будинки довкола. Це був новий, щойно заселений мікрорайон з однією поки що вулицею. Саме тією, зазначеною в оголошенні.

— Ну, — сказав я сам собі, — ноги мої, ноги! І кинувся на пошуки будинку.

Нарешті! Захеканий, влетів я у

під'їзд, одним духом вискочив на сьомий поверх і одчайдушно натис на кнопку дзвінка.

Двері відчинив симпатичний чоловік років під сорок.

— Мені.. мені «Ванду», — відхекуючись, промимрив я.

— Заходьте, — усміхнувся господар.

Я увійшов до квартири і завмер. Квартира була порожня, тільки посеред кухні на табуреті стояла пляшка вища, лежав товсто нарізаний сир.

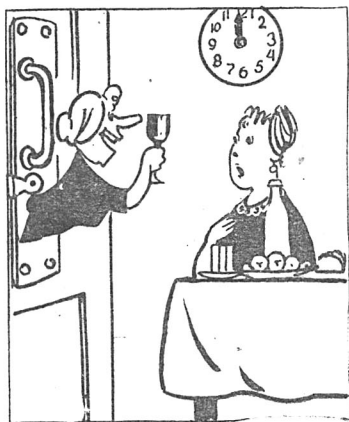
— А меблі? — усе ще не вірячи очам, прошепотів я.

— Які там меблі! — реготнув господар. — То я так, щоб хоч якась жива душа була в хаті. Нудно самому зустрічати Новий рік, от я й дав оголошення. Думаю, може хтось та й приїде... То що, почнемо?

Годинник показував без чверті дванадцятую...

В. КРИВУШАНСЬКИЙ.

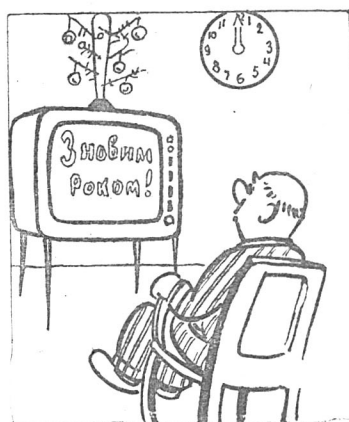
НОВОРІЧНІ УСМІШКИ

— З Новим роком, сусідко!

Без слів.

Новорічна антена.

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Наша адреса: 252150, Київ-150, МСП, вул. Червоноармійська, 74
редакція газети «Наше життя». Телефон 27-21-80